

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER

A R R E S T

**nr. 231.124 van 5 mei 2015
in de zaak A. 215.691 /XIV-36.393**

In zake: XXXX
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaten Koen Clonen en Annelies Troost
kantoor houdend te 2600 Berchem (Antwerpen)
Fruithoflaan 124/14
bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen:

de STAD MECHELEN
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Ann Coolsaet
kantoor houdend te 2018 Antwerpen
Arthur Goemaerelei 69
bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van de vordering

1. De vordering, ingesteld op 28 april 2015, strekt tot de schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de beslissing van de burgemeester van de stad Mechelen van 21 april 2015 “waarbij de beslissing tot voorlopige schorsing van [verzoeker] zonder inhouding van wedde dd. 20 december 2013, verlengd bij beslissing dd. 16 april 2014, 18 augustus 2014 en 15 december 2014, nogmaals voor een duur van 4 maanden wordt verlengd, zonder inhouding van wedde”.

II. Verloop van de rechtspleging

2. De verwerende partij heeft een nota en een administratief dossier ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 5 mei 2015 om 10.30 uur.

Staatsraad Carlo Adams heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Annelies Troost, die verschijnt voor verzoeker, en advocaat Ann Coolsaet, die verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Eerste auditeur Marijke Van Limbergen heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3. Verzoeker is commissaris van politie bij de lokale politie PZ 5358 Mechelen.

Op 20 december 2013 beslist de burgemeester van de stad Mechelen verzoeker voorlopig te schorsen voor een duur van vier maanden zonder inhouding van wedde.

Op 16 april 2014 beslist de burgemeester van de stad Mechelen de voormelde beslissing van 20 december 2013 te verlengen voor een duur van vier maanden. Deze beslissing maakt het voorwerp uit van een beroep tot nietigverklaring (G/A 212.741/X-15.979).

Op 18 augustus 2014 beslist de burgemeester van de stad Mechelen een tweede maal tot verlenging van de voorlopige schorsing bij ordemaatregel voor een duur van vier maanden. Deze beslissing maakt het

voorwerp uit van een beroep tot nietigverklaring (G/A 213.938/XIV-36.100). De vordering tot schorsing ertegen werd verworpen met 's Raads arrest nr. 213.938 van 7 januari 2015.

Op 15 december 2014 beslist de burgemeester van de stad Mechelen een derde maal tot verlenging van de voorlopige schorsing bij ordemaatregel voor een duur van vier maanden. Deze beslissing maakt het voorwerp uit van een beroep tot nietigverklaring (G/A 214.954/XIV-36.222).

Op 21 april 2015 beslist de burgemeester van de stad Mechelen een vierde maal tot verlenging van de voorlopige schorsing bij ordemaatregel voor een duur van vier maanden. Dit is de thans bestreden beslissing.

IV. Schorsingsvoorwaarden

4. Krachtens artikel 17, §§ 1 en 4, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State kan tot schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid slechts worden besloten onder de dubbele voorwaarde dat minstens één ernstig middel wordt aangevoerd dat de nietigverklaring van de akte of het reglement *prima facie* kan verantwoorden en dat een uiterst dringende noodzakelijkheid voorhanden is die onverenigbaar is met de behandelingstermijn van de gewone vordering tot schorsing.

V. Uiterst dringende noodzakelijkheid

Standpunt van verzoeker

5. Verzoeker voert aan dat de bestreden beslissing geenszins is ingegeven door het belang van de dienst maar enkel beoogt hem te sanctioneren alvorens zijn schuld is bewezen. Hij wijst erop dat hij een zo goed als onberispelijke staat van dienst heeft van meer dan dertig jaar en een uitstekende en onbesproken reputatie geniet, professioneel en als mens. Verzoeker loopt thans

bijkomende ernstige en onherstelbare reputatieschade op, nu zijn professionele integriteit en geloofwaardigheid volledig onderuit worden gehaald. Derden zullen de maatregel onvermijdelijk interpreteren als een bevestiging van de verdenking van een ernstige tekortkoming en de maatregel zal bijgevolg zijn eer en reputatie onherstelbaar schaden en zijn eventuele terugkeer naar de werkvloer zo goed als onmogelijk maken. Verzoeker verwacht dat er allicht nog verlengingen zullen volgen zolang het opsporingsonderzoek aan de gang is, “wat uiteraard jaren kan (en allicht zal) duren gelet op de passieve houding die de procureur des Konings in deze zaak lijkt aan te nemen”. De zaak is voor de correctionele rechtbank gebracht doch uiteindelijk uitgesteld zonder datum. Indien de nietigverklaring moet worden afgewacht, dreigt de huidige situatie zich te consolideren en zullen deze potentiële nadelen zich onherstelbaar hebben voltrokken. Verzoeker betoogt voorts dat door de verlenging van de voorlopige schorsing zijn carrièrekansen en kansen bij sollicitatie voor andere functies “tot nul herleid worden”, ook omwille van de negatieve perceptie. Voorts heeft de genomen maatregel volgens verzoeker een bijzonder ernstige impact op zijn gezinsleven en legt de situatie een onhoudbare druk op zowel hemzelf als op zijn gezinsleden. Verzoeker haalt enkele gelijkaardige zaken aan waarin de Raad van State na herhaaldelijke verlengingen van een maatregel van preventieve schorsing en een langdurige tuchtprocedure is overgegaan tot schorsing van die maatregel.

Uit de stukken en middelen blijkt dat verzoekers grieven ernstig zijn en dat het dossier een dermate spoedeisend karakter vertoont dat een beslissing in het raam van de gewone procedure tot schorsing of tot nietigverklaring niet tijdig zal zijn tussen gekomen. Gelet op de nauwe band tussen de aangevoerde middelen en het moeilijk te herstellen ernstig nadeel, zijn er volgens verzoeker wel degelijk dringende redenen voor een onverwijld optreden van de Raad van State. Verzoeker besluit dat de verlenging van zijn voorlopige schorsing, de concrete omstandigheden in acht genomen, dan ook ernstiger en moeilijker te herstellen is dan het nadeel dat normaal uit een tijdelijke verwijderingsmaatregel voortvloeit en niet kan worden hersteld na de tussenkomst van een eventueel vernietigingsarrest.

Het reële risico op ernstige en onherstelbare schade toont het spoedeisende karakter van de procedure aan.

Beoordeling

6. De schorsingsprocedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid houdt een ernstige verstoring in van het normale verloop van de rechtspleging voor de Raad van State, herleidt de mogelijkheden tot onderzoek van de zaak tot een strikt minimum en beperkt in aanzienlijke mate de uitoefening van de rechten van verdediging van de verwerende partij.

De aanwending van die procedure moet dan ook zeer uitzonderlijk blijven in die zin dat ze slechts mag worden aangewend in die enkele gevallen dat het uiterst dringende karakter van de zaak meteen voor iedereen zonder meer duidelijk is, of door de verzoekende partij op duidelijke en onomstootbare wijze wordt aangetoond. Luidens artikel 16, § 1, eerste lid, 7°, van het koninklijk besluit van 5 december 1991 ‘tot bepaling van de rechtspleging in kort geding voor de Raad van State’, bevat het verzoekschrift waarin de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd daartoe “een uiteenzetting van de feiten die de uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen”.

Dit impliceert dat een verzoekende partij aan de hand van precieze en concrete gegevens aannemelijk maakt dat de schorsing van de tenuitvoerlegging, indien ze pas na het afwikkelen van de gewone schorsingsprocedure zou worden uitgesproken, onherroepelijk te laat zou komen om het nadeel op te vangen of de belangen van de verzoekende partij veilig te stellen.

De uiterst dringende noodzakelijkheid kan daarenboven niet voortkomen uit de enkele omstandigheid dat ingevolge de doorlooptijd van de zaak een uitspraak volgens de gewone schorsingsprocedure of een uitspraak ten gronde zou tussenkomen in een min of meer verre toekomst, waardoor de gewone

schorsings- of annulatieprocedure verzoeker niet toelaat een arrest te verkrijgen voordat de bestreden handeling zijn volledige uitwerking heeft gehad. Opdat aan de voorwaarde van de uiterst dringende noodzakelijkheid voldaan is, moet deze vaststelling ten minste gepaard gaan met andere feitelijke gegevens die eigen zijn aan de voorliggende zaak en die aantonen dat de uiterst dringende noodzakelijkheid eraan inherent is.

Niet minder dan het geval is in de gewone schorsingsprocedure, is daartoe vereist dat de verzoekende partij het resultaat van de procedure ten gronde niet kan afwachten om haar beslissing te verkrijgen, “op straffe zich in een toestand te bevinden met onherroepelijke schadelijke gevolgen” (*Parl. St. Senaat*, 2012-2013, 5-227/1, 13).

7. De thans bestreden beslissing is na de beslissingen van 16 april 2014, 18 augustus 2014 en 15 december 2014 de vierde beslissing op rij waarmee de aanvankelijk met een beslissing van 20 december 2013 opgelegde voorlopige schorsing voor een duur van vier maanden zonder inhouding van wedde wordt verlengd voor dezelfde duur. Het gaat dus om de vijfde beslissing waarmee deze ordemaatregel wordt opgelegd.

Verzoeker heeft geen enkele van de eerste vier beslissingen aangevochten met een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid. In het verzoekschrift geeft hij hiervoor geen reden op en toont hij evenmin aan waarom er te dezen, anders dan bij de vier vorige beslissingen, wel sprake zou zijn van een uiterst dringende noodzakelijkheid. Zo blijkt dat verzoeker de beslissing van 18 augustus 2014 met een gewone vordering tot schorsing heeft aangevochten, doch dat hij tegen de navolgende beslissing van 15 december 2014 enkel een beroep tot nietigverklaring heeft ingesteld. Verzoeker achtte het bijgevolg niet nodig de derde verlenging van de aanvankelijk opgelegde ordemaatregel met een vordering tot schorsing, laat staan bij uiterst dringende noodzakelijkheid, aan te vechten. Het blijkt dan ook niet dat de tenuitvoerlegging van de thans bestreden beslissing, die een vierde en identieke verlenging van

dezelfde maatregel inhoudt, zonder een schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid onherroepelijke schadelijke gevolgen zou veroorzaken.

Overigens voert verzoeker ter verantwoording van de voorgehouden hoogdringendheid een vrijwel identieke argumentatie aan als voor de vereiste van de spoedeisendheid in zijn gewone vordering tot schorsing tegen de beslissing van 18 augustus 2014, die met 's Raads arrest nr. 229.736 van 7 januari 2015 werd verworpen, precies omdat aan de voorwaarde van de spoedeisendheid niet was voldaan. Waar verzoeker op grond van die argumenten blijkbaar niet van oordeel was dat zich een schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid opdrong, valt niet in te zien waarom dit nu wel het geval zou zijn.

De uiterst dringende noodzakelijkheid is derhalve niet aangetoond.

Conclusie

8. Uit wat voorafgaat volgt dat niet is voldaan aan één van de bij artikel 17, §§ 1 en 4, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State opgelegde voorwaarden om de schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de bestreden beslissing te kunnen bevelen.

Die vaststelling volstaat om de vordering af te wijzen.

VI. Anonimisering

9. Verzoeker vraagt met toepassing van artikel 2 van het koninklijk besluit van 7 juli 1997 'betreffende de publicatie van de arresten en de beschikkingen van niet-toelaatbaarheid van de Raad van State' dat bij de publicatie van het arrest haar identiteit niet wordt opgenomen.

Deze vraag wordt ingewilligd.

BESLISSING

1. De Raad van State verwerpt de vordering.

2. Verzoeker wordt verwezen in de kosten van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid, begroot op een rolrecht van 200 euro, en een rechtsplegingsvergoeding van 700 euro, die verschuldigd is aan de verwerende partij.

3. Bij de publicatie van dit arrest door de Raad van State wordt de identiteit van verzoeker weggelaten.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van vijf mei tweeduizend vijftien, door de Raad van State, XIVE kamer, samengesteld uit:

Carlo Adams,	wnd. kamervoorzitter, staatsraad,
bijgestaan door	
Joris Casneuf,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Joris Casneuf

Carlo Adams